Хто і як любить Україну.Твір-роздум 7 клас

Іноді я замислююся над любов’ю людини до своєї країни: якою вона буває та які її приклади я можу знайти. Особисті приклади патріотизму мені подавали поки що лише три людини.

Перша, знайомий моїх батьків, дядько Тарас. Це дуже багата людина, яка часто буває за кордоном, навіть має там власний офіс. Але будує він свій «родинний будинок» саме тут, в Україні. Пам’ятаю, як батько запитав його, чому саме так? Адже дядько Тарас міг собі дозволити переїхати до будь-якої країни. На це він відповів:

— Я вірю в те, що кажуть люди: «Де народився — там і згодився». Я знаю, що ніде мені не буде так добре на душі, як тут, у своїй Україні. Тут моє коріння.

Ця відповідь мені запам’яталася настільки, що я тепер і сам інколи повторюю це народне прислів’я.

Друга людина — наша сусідка, бабуся, її всі звуть Федорівна. Колись вона прийшла до нас пити чай і ми розпитували її про життя. Федорівна сказала, що вона довгий час працювала на заводі, виконуючи досить важкі роботи.

— Але я так любила свою країну, що готова була працювати навіть без оплати, — промовила вона. — Коли Україна стала незалежною, я полюбила її ще більше. І навіть тепер, коли моя країна не відповідає мені взаємною любов’ю, я все одно її люблю. Мене навчили любити свою країну так сильно.

А третя людина — дуже дивний дядько, якого ми з мамою якось зустріли в парку. Він підійшов до нас та запитав, як пройти до театру. Зав’язалася розмова. Він спілкувався чистою та красивою українською мовою, наче диктор на телебаченні.

— Ви, мабуть, щирий українець? — запитала мама.

— Це так! — з гордим виглядом відповів незнайомець.

— А чому ж не знаєте, де театр?

— Тому що я не звідси. Я вже років 20 живу в Москві. А сюди, на рідну землю, приїжджаю кожного року, щоб просто поспілкуватися українською мовою. Аби її не забути. Щороку я їду до різних міст чи містечок і знаю Україну вже, мабуть, краще за вас.

Ці люди стали для мене прикладом любові до своєї країни. Я сподіваюся, що колись зможу повністю зрозуміти їхні слова та вчинки.